

R Ů Ž O V É S N Ě N Í

KAROLÍNA BECKOVÁ

*Silenci
avignonští*

Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelstvi@vasut.cz
internet: www.vasut.cz
v roce 2005

České vydání první

Text © Karolína Becková, 2005

Foto © Fotobanka Isifa, 2005

Obálka a grafická úprava © Matouš Přikryl, 2005

Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005

ISBN 80-7236-371-9

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky.

Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenese žádnou odpovědnost.

Prolog

Ze staříckého, rozvrzaného autobusu, jenž již dávno zapomněl na to, že i on měl své „staré dobré časy“, který před pár minutami zastavil na parkovišti před nádražím, se vyvalila skupina velmi mladých, velmi zpustle vyhlížejících a současně velmi šťastně se tvářících lidí. Jako poslední vystoupila štíhlá zlatovláska s jakoby zasněným výrazem. Pod bílým, neskutečně pomačkaným tričkem s jakýmsi anglickým nápisem se jí klenula něžná křivka ňader, dlouhé opálené nohy nádherně kontrastovaly s neméně pomačkanými bílými šortkami. I přes kruhy pod očima po napůl probdělé noci byla dívka prostě a jednoduše krásná. Dobrý pozorovatel by ovšem dokázal správně odhadnout, že tato dívka si své krásy je více než dobře vědoma. Pozorovatel ještě lepší by ale navíc poznal i to, že kráska je zdrcená žalem. Nebo si to o sobě aspoň myslí...

„Tak mládeži, věnujte mně trochu pozornosti!“ Vysoký špinavý blondák s pomněnkově modrýma očima a širokými rameny, který naopak z autobusu vystupoval jako jeden z prvních, se obrátil k hloučku a máváním kapesníkem nad hlavou se snažil dosáhnout toho, aby si jeho spolucestující mezi sebou přestali nahlas přetřásat útrapy cesty, která pro ně právě skončila.

„Ty taky, Lenko,“ obrátil se na zlatovlásku, která ale sotva patrným pohrdavým úšklebkem dala najevo, že blondák pro ni rozhodně v žádném případě nepředstavuje dostatečně významnou autoritu.

„Už jsem volal Pierrovi, takže za chvíli by měli dorazit a rozebrat si nás,“ pokusil se blondák znovu upoutat pozornost svých spolucestujících. „Všichni víte, s kým a kam máte jít. Dejte se trochu dohromady a ve čtyři se setkáme v divadle...“

Tomáš se zase snaží dokázat, že je nepostradatelný, pomyslela si v duchu Lenka, pak se ale –opět ovšem pouze v duchu – blondákovi omluvila. Se zorganizováním celého zájezdu jejich amatérského divadla na festival do Avignonu měl práce opravdu až neskutečně moc. Hodiny a hodiny strávil u počítače, psal dopisy na všechny strany, plánoval a plány zase rušil, protože některé kolečko v složitém soustrojí celé organizace nezapadlo do jiného tak, jak si to původně představoval, nakonec se mu to ale podařilo. Na zájezd získal tolik sponzorských darů, že to nikoho z jeho kamarádů prakticky nic nestálo, podařilo se mu domluvit se i s jedním avignonským amatérským divadelním souborem, jehož členové souhlasili s tím, že si své české kolegy „rozeberou“, takže ti ušetří i za ubytování. Lenka to všechno uznávala a Tomášovi jeho „patnáct minut slávy“ nezáviděla. *Nezávidět a přát* jsou ale dvě různé věci. A ona teď Tomášovi rozhodně nic dobrého nepřála. Právě naopak!

Ranní slunce pod dosud ještě velmi ostrým úhlem ozařovalo dlažbu stále zvlhlou noční rosou. O kousek dál Lenka zahlédla skupinku lidí pokojně dospávající ve spacích pytlích. Pouze jeden mladík uprostřed skupinky již byl vzhůru. Seděl s nohama zasunutýma do pomačkaných příkrývek, v jedné ruce držel cigaretu, v druhé jakousi knihu. Lenku by vůbec nepřekvapilo, kdyby to byl nějaký scénář. Překrásné jihofrancouzské město, v minulosti sídlo papežů, totiž v srpnu divadlem žije celkem běžně. Kývnutím hlavy na skupinku spáčů upozornila svou kamarádku. Její gesto ovšem stihl zachytit Tomáš a příčinlivě přispěchal s vysvětlením: „Po dobu festivalu je tady normální, že lidé, kteří sem přijedou a nemají kde spát, spí přímo před nádražím...“

Lenčin chladný a odtažitý výraz ho ale znervóznil a odradil natolik, že rozpačitě umkl. Pokrčil rameny, zjevně nechápaje, co proti němu dívka má. Radši se proto otočil k příjemné černovlásce s živýma očima a majetnický ji objal okolo ramen. Dívka se zasmála a zlehka ho políbila na tvář.

Kdyby měl Tomáš tolik duchapřítomnosti a předvídavosti, či spíše kdyby nebyl úplně slepý a podíval na Lenku přesně ve chvíli, kdy se černovlásčiny sametové rty dotkly jeho tváře, pochopil by, proč se k němu zlatovlasá dívka v bílém tričku a v bílých šortkách chová tak odmítavě. Právě v ten okamžik, kdy ho jeho přítelkyně políbila, se v Lenčiných očích objevil výraz nelíčené nenávisti. Nenávisti a žárlivosti.

Zdálo by se, že této nechtěné pantomimy, kterou celý trojlístek sehrál, si nikdo nevšiml. Většinou tomu tak skutečně bylo. Tomáš byl totiž obvykle svou tmavou přítelkyní, Zdenkou, zaujat natolik, že si jiných dívek nevšímal. Prakticky totéž se dalo říci i o Zdence. Ta navíc Lenku vůbec neznala, protože až do odjezdu autobusu z Liberce neměla s celým divadelním souborem nic společného. Když se objevila na parkovišti s batohem na zádech, většinu účastníků zájezdu to překvapilo, všichni ale mlčky uznali, že za to, co pro organizaci zájezdu Tomáš udělal, má rozhodně právo si s sebou přítelkyni vzít. Kromě toho, i kdyby si někdo z Lenčiných kamarádů jejího výrazu všiml, nepřekvapil by ho. O zlatovlásčině lásce k vedoucímu souboru si totiž štěbetali i vrabci na střeších. Takže jediným, kdo nevěděl, že je Lenka do Tomáše zamilovaná, byl Tomáš sám.

Příjezd autobusu měl jednoho diváka, jehož si v této chvíli ještě nikdo nevšiml. Byl to jakýsi černovlasý mladík, jenž se zastavil jenom o malý kousek dál. Najednou si všiml zamračené zlatovlásky a jeho výraz se jakoby mávnutím kouzelné hůlky proměnil. Náhle se totiž z nezúčastněného přihlížejícího proměnil v lovící šelmu...

Kapitola prvá

*Jak snadno, ach snadno se láska promění v dým.
Jakoby mávnutím temné perutě...*

Temné perutě koho? zamyslela se Lenka a hrot plnicího pera se zastavil nad bílou stránkou v brokátu vázaného notýsku. Dívka seděla u okna směřujícího na zahradu a ve tváři měla výraz hlubokého soustředění, takže se jí uprostřed mezi klenutými oblouky obočí objevila hněvivá vráska. Aniž by si to uvědomovala, zasunula si konec pera mezi plné rudé rty a zlehka ho stiskla zuby. Po chvíli si vzdychla, pak se rozzářila a rychle pokračovala:

*...temné perutě paní Zimy, jež spálila kvítí, které se
dralo ke slunci...*

Dívka spokojeně a energicky pokynula hlavou a hlasitě vydechla. Zálibně si prohlédla pár napsaných řádek a samolibě se usmála. O této její slabosti věděl málokdo. Ve skutečnosti snad jenom matka a Patricie, její starší, zkušenější a nezávislejší sestra. Těch pár známostí, které Lenka v posledních třech letech měla, se nikdy nestalo natolik důvěrnými, aby se jim se svým dílem svěřila.

Deník si Lenka začala psát už v dětství; původně to byly jenom poznámky a statistiky sněžených zmrzlin, ztracených stužek do vlasů a rozbitých kolen. Později se začaly objevovat nejrůznější úvahy – kdykoliv se Lenka podívala do některého ze starých deníků z dob, kdy jí bylo čtrnáct patnáct, musela se červenat nad tím, jak byla naivní – citáty, básničky. V poslední době, a dívka na to byla hrdá, se deník proměňoval

stále více a více v „literární dílo“, jehož byla zlatovláska jedinou autorkou a současně i čtenářkou a na jehož úroveň byla nekriticky hrdá.

Teď to vypadalo, že se pro ni deník stane ještě nepostradatelnějším společníkem. Pokud se totiž Lenka pokoušela vysledovat onen okamžik, kdy se charakter jejich zápisků proměnil, bylo jasné, že to souviselo s tím, když si uvědomila, že je zamilovaná. Deník se potom stal jejím důvěrníkem, jemuž se svěřovala se svými sny. Teď, když se sny zhroutily, se deník mohl stát jejím záchranným pásem.

„Nepůjdeš na kávu?“ ve dveřích pokoje, u jehož okna Lenka seděla, se objevila vysoká, černovlasá dívka.

Zlatovláska sebou polekaně trhla, jak ji zpěvavý hlas Jeanne vytrhl ze zamyšlení, pak se ale usmála. „Samozřejmě, ráda,“ poděkovala.

„Marianne by se s tebou ráda seznámila,“ pokračovala Jeanne omluvným tónem. „Už se vrátila z práce, a když slyšela, že jsi vzhůru, poslala mě za tebou.“

„To je jasné,“ usmála se Lenka a vyskočila. „Stejně se už musím přestat válet, budou mě navíc čekat v divadle...“ Při vzpomínce na divadelní soubor, s kterým do Avignonu přijela, se dívce opět mezi obočím objevila hněvivá vráska. „...jestli mě tedy budou vůbec na něco potřebovat,“ dokončila rezignovaně.

„Tomu nerozumím,“ rozevřela Jeanne překvapeně doširoka své tmavě hnědé oči. „Myslela jsem, že v tom budeš hrát hlavní roli! Několikrát jsi mně o tom přece psala!?“

„Já si to myslela taky,“ zakabonila se Lenka ještě více. „Byla jsem ale asi jediná, kdo si to myslel. Pak mně ale řekli, že Julii hrát nebudu! Prý ‚na to ještě nemám‘,“ dívka napodobila tónem hlasu Tomáše úplně dokonale, Jeanne ale tuto její etudu nemohla docenit, protože vedoucího libereckého divadelního souboru neznala.

„A přitom umím text úplně dokonale! A francouzsky z nich taky mluvím nejlépe!“ stěžovala si zhrzená herečka.

„To je pravda,“ přikývla Jeanne, „francouzsky mluvíš opravdu skvěle, ale to přece na to, abys dostala nějakou roli, nestačí. Taky už jsem nedostala pár rolí, o které jsem moc stála!“

Obě dívky se znaly už delší dobu, byť se dnešního dne setkaly poprvé osobně. Lenka si s Jeanne totiž už pár roků dopisovala. Původně celý vztah vznikl z Lenčiny iniciativy jenom jako snaha o rozšíření si slovní zásoby ve francouzštině, tedy v jazyku, který se podle vzoru své starší sestry Patricie také učila, časem ale vše přerostlo v přátelství. V dopisech a později i v mailech se Jeanne Lence svěřovala se svou touhou stát se herečkou a také s tím, jak hraje v jednom studentském avignonském divadelním souboru. Jeanneino líčení Lenku ovlivnilo natolik, že se začala o divadlo sama zajímat. Nakonec dokonce začala sama docházet do jednoho libereckého amatérského divadelního souboru. A potkala tam Tomáše...

„Já vím,“ mávla Lenka netrpělivě rukou. „Ale přece jenom, prostě jsem si myslela, že Tomáš...“ začervenala se a zmlkla.

„Jaký Tomáš?“ zajímalo Jeanne.

„Vedoucí našeho souboru,“ pokrčila Lenka rameny. „Takový náfuka, co si myslí, že všechno ví a zná nejlépe na celém světě,“ pokračovala pomstyctivě a pohříchu nepříliš pravdivě. „Prostě jsem si myslela, že mně tu roli dá. Ale asi má na starosti jiné věci. Třeba tu červonosou potvoru,“ skončila zcela nelogicky a pro Jeanne navíc zřejmě i zcela nepochopitelně.

Naštěstí pro Lenku se otevřely dveře a mezi nimi se objevila Jeanneina matka. „Tak co, děvčata, půjdete na to kafe, nebo ne?“ usmála se. Velitelským gestem ukázala směrem ke schodišti vedoucímu od podkrovního pokojíku, který Lenka měla po dobu svého avignonského pobytu k dispozici, směrem dolů. V přízemí byla velká hala, kterou Lenka ocenila již při příchodu, a právě tam, v rohu místnosti na malém stolku již voněla káva a z ošatky se lákavě usmíval hrozen vína.

„Tak co budete vlastně hrát,“ usmála se na Lenku Marianne, která trvala na tom, aby ji křestním jménem oslovovala nejen návštěvnice z Čech, ale i její dcera Jeanne.

„Asi nic,“ špitla Lenka a sklopila oči k zemi.

„Tak proč jste vlastně přijeli?“ nechápala Marianne. „Myslela jsem, že když už sem jedete jako soubor, máte něco připraveného! Jeanne mně pořád povídala o tom, co bude hrát ona, a na to, s čím přijede její kamarádka z Československa...“

„Z České republiky,“ automaticky ji opravila Lenka.

„Já vím,“ mávla rukou Marianne a pokračovala. „Prostě na to, co budete hrát vy, jsme se už nějak nedostali.“

„Budou hrát Romea a Julii,“ začala Lenka vysvětlovat, a třetí osoba množného čísla, kterou použila, Marianne objasnila, jak se věci vlastně mají.

„Aha,“ zasmála se, „a ty v tom nebudeš hrát a máš vztek!“

„Nemám vztek, jenom...“ pokoušela se bránit Lenka.

„A navíc je tam ten *Thomas*,“ ozvala se Jeanne, čímž dala jasně najevo, že Lenčině nesouvislému výkladu nahoře u ní v pokojíčku porozuměla více než dobře. „A Lenka *Thomas*,“ znovu pofrancouzštila jméno zlatovlásčina idolu, „miluje, a on ji ne...“ pokračovala a v tmavých očích se jí škodolibě blýskalo.

„Co je zač ten *Thomas*?“ zajímalo Marianne.

„*Tomáš*,“ zdůraznila českou podobu jména Lenka, „je vedoucí našeho souboru. Zorganizoval celý náš zájezd, a navíc nám dělá režiséra...“

„...a já ho miluji,“ dokončila za ni potměšile Jeanne tak nývým tónem, že se Marianne rozesmála.

„Nemiluji!“ rozkřikla se Lenka, ač ji ruměncem usvědčoval ze lži. „Jenom...“

„...se mně zdá o jeho pevných rukách na mém bílém těle a ze sna se probouzím zalita horkým potem!“ opět jí vpadla do řeči Jeanne a dokázala, že se pod její vizáží hebké kočičky skrývají pěkně ostré dráčky.

„Nech toho, Jeanne,“ nařídila jí ale najednou přísně Marianne. „Nebo chceš, abych našemu hostu vyprávěla, co jsi dělala loni touhle dobou ty kvůli Lucienovi?“

Tmavovlasá dívka náhle zkrotla a přátelsky se na Lenku usmála. „Promiň, Lenko,“ začala se omlouvat, „nevím, co to do mě vjelo. Už to neudělám.“

„Omluva se přijímá,“ zasmála se Lenka, kterou dojal kající Jeannein výraz. Navíc Marianneinou informací o Lucienovi získala dostatečnou municí pro jakoukoliv příští půtku se Jeanne.

„Povíš nám něco o tom Thomasovi?“ zajímalo Marianne, která nikterak nezastírala svou zvědavost.

„Vlastně není co,“ pokrčila rameny Lenka a samotnou ji překvapilo, že vlastně *doopravdy* není co. „Tomáš je vedoucí našeho souboru a režisér a mně se líbí. Ale já jemu se nelíbím. *C'est tout*,“ nechala mazlivě splynout ze rtů poslední francouzskou větičku.

„A to víš jistě, že se mu nelíbíš,“ zeptala se věcně Marianne, „nebo ses ho jenom nezeptala?“

„Nezeptala,“ přikývla Lenka, „a už ani nezeptám!“

„A pročpak?“ zajímala se Marianne.

„Protože má jinou,“ napůl si povzdechla a napůl vzlykla Lenka. „Protože k autobusu přišel s nějakou Zdenkou. Protože nám všem řekl, že si ji chce na podzim brát...“

Po Lenčině informaci o tom, že se Tomáš bude ženit, jí její francouzské hostitelky přestaly trápit. Marianne se jí sice trochu neohrabaně pokusila utěšit francouzskou obdobou českého pořekadla o jednom kvítí, pro které slunce nesvítí, sama si ale uvědomovala zbytečnost těchto snah. Dceru, Jeanne, vychovávala sama a o jejím otci s ní nikdy nemluvila. Také vlastně nebylo moc o čem. Před osmnácti roky, to jí bylo sedmnáct, se

na taneční zábavě objevil jakýsi mladý muž. Říkal, že jmenuje Jean, a byl tak dychtivý...

Za devět měsíců se narodila Jeanne. Jméno, které jí Marianne dala, pro ni bylo jedinou vzpomínkou na muže, který přišel a zase odešel. Marianne bylo teď pětáctičet, byla mladá, a přesto měla již téměř dospělou dceru. Někdy si připadala, že si s Jeanne jsou spíše sestrami než matkou a dcerou.

Díky tomu, že si Marianne dobře pamatovala na zmatky, které prožívala sama, když jí bylo šestnáct sedmnáct osmnáct let, své dceři i její české kamarádce dobře rozuměla. Věděla proto, že žádné utěšování nepomůže. Vše, že může napravit jenom čas. A nebo, mohla si díky svým zkušenostem dodat pragmaticky sama pro sebe, nový mileneček...

Zlehka pohladila Lenku po ruce a řekla jí: „Kdyby se ti nechtělo zpátky k vašemu souboru, klidně můžeš po celou tu dobu zůstat tady u nás. Jeanne tam může zajít a říct jim, že ti je třeba špatně...“

„Děkuji,“ špitla Lenka, „já si to ještě rozmyslím.“

„Pojď se zatím podívat na zahradu,“ vyzvala ji Marianne. „Když je mně smutno,“ zasmála se, když viděla Lenčin nevěříčný výraz a dodala: „I mně totiž bývá smutno! Takže, když je mně smutno, tak jsem nejradši tam.“

„Já vím,“ přikývla Lenka. „Je to moc krásná zahrada. Už jsem se na ni dívala.“

„A kdy?“ podivila se Marianne, pak jí náhle ale ve tváři svítilo porozumění. „Vždyť ty máš u pokoje balkonek s výhlídkou na zahradu. Skoro bych zapoměla, já tam vůbec nechodím...“

Všechny tři ženy vyšly francouzskými dveřmi z haly rovnou na krásnou zahradu, která obklopovala téměř celý dům. Na zahradu byla Marianne opravdu hrdá. Kromě toho, že to bylo snad jediné místo, kde si dokázala skutečně odpočinout, byla ráda, že se může návštěvníkům zahradou pochlubit jako vizitkou své práce. Po narození dcery se jí totiž značně zkomplikovaly možnosti dalšího studia. Nakonec se jí díky pod-

poře rodičů přece jenom podařilo vystudovat vysokou školu; „běžná“ architektura jí ale k srdci nikdy nepřirostla, to pravé pole působnosti pro sebe ale našla v architektuře zahradní. A že byla úspěšná, to nejlépe dokazoval tento dům, na nějž si svou prací vydělala.

Původně byla zahrada plná starých stromů, pod jejichž příkrovem se dusila džungle křovisek. Marianne nechala část stromů vykácet, celou zahradu prosvětlnila a náhle vzniklý prostor zaplnila květinami. Zahrada teď vytvářela divukrásný svět, v němž pestrobarevné plochy květinových záhonů černě žihaly čmouhy stínů palmových listů a štíhlých, vznosných cypřišů. Lenku pohled na zahradu nadchl, už když koutkem oka spatřila od příjezdové cesty, kterou s Jeanne přicházela od autobusu, jenom malý kousek z ní. Když pak seděla u okna, kde si psala do deníku, viděla z pýchy paní Marianne mnohem více a nadšení přerostlo v doslova vášnivý obdiv. Bylo to patrné z jejího výrazu, který pro Marianne představoval to největší zadostiučinění.

„Tak jak ses rozhodla?“ zeptala se Marianne Lenky, když se celá trojice vrátila ze zahrady zpátky do haly. „Vrátíš se zpátky k vašim, nebo zůstaneš radši u nás?“

Lenka s komicky zoufalým výrazem pokrčila rameny. „Nevím,“ povzddechla si. „Na jednu stranu se mně za nimi nechce, protože, protože...“

„Já vím, kvůli Tomášovi,“ chápavě se usmála Marianne a Lenka ocenila, že se už naučila jméno vedoucího českého souboru vyslovovat správně.

„Ano, kvůli Tomášovi,“ přikývla Lenka. Znovu si povzddechla a pokračovala. „Na druhou stranu bych je ale neměla nechávat ve štychu... Sice o mě nestojí jako o herečku, kdokoliv další, kdo se ale domluví francouzsky, se jim může jenom hodit. Opravdu nevím...“

„A do kdy se musíš rozhodnout,“ věčně se zeptala Jeanne a pokývla hlavou k nástěnným hodinám.

„Jsou dvě,“ začala Lenka nahlas uvažovat, „a ve čtyři máme mít zkoušku v klubu v ulici Sainte-Catherine... Za jak dlouho se tam dostanu?“ zeptala se obou Francouzek.

„Půl hodiny by ti mohlo stačit,“ pokynula hlavou Marianne, když se podívala do plánu města, který vytáhla z knihovny.

„Takže... takže mám ještě takovou hodinku,“ usmála se Lenka. „Zkouška začíná ve čtyři, okolo třetí bych měla mít už jasno.“

„Fajn,“ usmála se Marianne, na které bylo už chvíli vidět jakousi netrpělivost. „Mohly byste mě teď omluvit,“ zeptala se obou dívek a oči ji zabloudily k hodinám, na které se před chvílí dívala i Lenka. „Ještě si něco musím zařídit a...“

„Já vím,“ rozesmála se Jeanne. „Jako obvykle, ještě máš moc práce a taky se musíš udělat krásnou...“

„Taky s tím budeš mít jednou moc práce, aby ses udělala krásnou,“ naoko se rozduřila Marianne.

„Ale, mami,“ obrátila se Jeanne na starší ženu málokdy používaným oslovením. „Já přece neříkám, že máš moc práce, *aby* ses udělala krásnou, ale že máš moc práce *a* musíš se udělat krásnou...“ Lichotnický se k matce naklonila a políbila ji na tvář.

„Je na tom snad něco špatného?“ zasmála se Marianne.

„Ale ani v nejmenším,“ uličnický se ušklíbila Jeanne. „Hlavně, že se líbí tobě!“

„Ať už jste pryč!“ naoko nazlobeně přikázala oběma dívkám Marianne.

„Snad se zas tak moc nestalo,“ zasmála se Jeanne, popadla nic nechápající Lenku za ruku a odtáhla ji zpátky po schodech nahoru.

„Co to Marianne, přelétlo přes nos?“ zajímalo Lenku, když se obě dívky usadily v podkrovním pokojíku.

„Nic,“ nechápala Jeanne. „Všechno je v naprostém pořádku.“

„Že nás tak najednou vyhnala...“

„Protože jsi jí připomněla, kolik je hodin,“ začala s úsměvem vysvětlovat Jeanne. „Dopoledne byla v ateliéru, pak se zapovídala s námi a teď, jak ji znám, ještě chvíli potřebuje pracovat, když bude celý večer pryč.“

„A kde bude?“ zajímalo Lenku.

„Jako obvykle,“ pokrčila Jeanne rameny, „s Richardem.“

„To je kdo?“

„Její milenec...“ Když Jeanne viděla Lenčin nevěřící výraz, rozesmála se. „To jsi ještě nikdy neslyšela, že ženy mívají milence?“

„Ale ano... a tobě nevadí, že je to tvoje matka?“

„Asi by mně vadilo, kdyby mi chtěla přebrat mého milence,“ zatvářila se Jeanne světácky a zamyšleně současně. „Pokud si ale nechá toho svého, co by mně na tom mělo vadit?“

„A ty máš... milence?“ nechtělo Lence nepřiliš často používané slovo přejít přes rty.

„Samozřejmě,“ přikývla Jeanne. „Ty snad ne?“

„Ale, vždyť víš...“

„Aha, *Thomas*,“ pokrčila lhostejně rameny Jeanne. „Proč by sis s ním měla lámat hlavu, když má jinou?“ Živou tvář jí náhle rozzářila jakási šibalská myšlenka. „Viš co vždycky říká Marianne?“

„Copak?“ zajímalo Lenku.

„Že na zklamanou lásku je nejlepším lékem právě nový milenec!“

„Ale, Jeanne, nechej toho,“ rozzlobila se Lenka.

„To neříkám já,“ smála se Jeanne, „to říká Marianne. A ta to musí vědět.“

„Jak to myslíš?“

„Co si pamatuju, musela už být v lásce zklamaná kolikrát! A víš co?“

„Nevím,“ musela se do značné míry proti vlastní vůli zamát Jeanneinu zadumanému výrazu Lenka.

„Vždycky na tom vydělala!“ triumfovala Jeanne.

„Jak to?“

„Každý její nový milenec byl totiž pěknější než ten předchozí!“

Lence se točila hlava. Nebyla sice nikdy prudérní ani ona, ani její sestra Patricie, která pro ni vždycky byla velkým vzorem, takovým „lechtivým“ rozhovorům ale zvyklá nebyla. Doposud jí připadalo nezvyklé, byť jenom nahlas říci, že *něko-ho* miluje, a to, že by se svěřovala s tím, že se s *někým* miluje, to pro ni bylo stále téměř nemožné. Jak se zdálo, ani Jeanne, ani Marianne s tím ale neměly sebemenší problémy. Možná, že kdyby včas řekla Tomášovi, že ho...

Náhle tok jejích myšlenek přerušilo právě Tomášovo jméno, jež její spolence zrovna vyslovila.

„Ale, *ma chérie*,“ plísnila Jeanne Lenku. „Ty mě vůbec neposloucháš.“

„Promiň,“ usmála se omluvně Lenka. „Nějak jsem se zamyslela!“

„Přemýšlením chlapa do postele nedostaneš,“ mávla Jeanne pohrdavě rukou. „Ptala jsem se tě ale, jaký ten tvůj *Thomas* vlastně je?“

„Je vysoký,“ začala Lenka opatrně, „má velké ruce...“

„A nohy má taky velké?“ skočila jí do řeči se zlomyslným výrazem Jeanne.

„To nevím, proč?“ nechápala Lenka.

„Protože víš, co se říká... Když má chlap velké ruce má velký i víš co?“ zachichotala se.

„Ne.“

„Přece penis! Ty toho o chlapech vůbec asi moc nevíš, že?“ nafoukla se Jeanne.

„Ty toho zase víš až moc, vid’?!“ rozvzteklila se Lenka.

„Po-cho-pi-tel-ně,“ slabikovala nadutě Jeanne. „Já už měla chlapů, že bych je nespočítala. Když bys potřebovala poradit, řekni si!“

„Tak dobře,“ nechtěla se nechat Lenka zahanbit. „Takže mně třeba řekni... třeba, jak to bylo s tím Lucienem?“

V Jeanneině výrazu se mihlo cosi, co mělo velmi blízko k smutku. „S Lucienem mi to prostě... nevyšlo. A nechci o tom mluvit!“

„Tak ty o tom nechceš mluvit, jo?“ rozvzteklila se teď spravedlivě Lenka. „A já před tebou musím o Tomášovi mluvit? Něco za něco, *ma chérie*. Ten tvůj Lucien, ten měl nohy velké, nebo ne? A jaký měl penis? Když si o tom tak ráda povídáš!“

„Nevím,“ usmála se smutně náhle zkrotlá černovláska. „S Lucienem jsem nikdy nespala. Luciena jsem milovala...“ Pak se usmála ještě smutněji a tiše dodala: „A asi ho miluji pořád.“

„Chceš o tom mluvit?“ zeptala se tiše Lenka. Náhlý smutek její přítelkyně, zračící se jí v tváři a znějící jí i v hlase, na ni hluboce zapůsobil, takže se rozhodla jí odpustit všechny ty nešetrné poznámky, jimiž se jí předtím dotkla.

„Nechci, promiň, Lenko,“ omluvila se Jeanne a v očích se jí zaleskly slzy. „Nevím, co to do mě zase vjelo. Asi ti trochu závidím. Ty sice svého Tomáše asi opravdu mít nemůžeš, ale víš, že *je*... Já nevím nic.“

„Kdybych ti mohla jakkoliv pomoci,“ vzdychla Lenka, která i přes to, jak ji Jeanne rozzlobila, měla pro potřeštěnou dívku slabost, „řekni mi!“

„Slibuji,“ vztyčila Jeanne k slavnostní přísaze dva prsty pravé ruky. Zatvářila se vážně a slavnostně, pak vše ale zkazila tím, že se opět bláznivě rozesmála...

Když se Lence konečně podařilo vystrnadit Jeanne z pokoje, zbývalo jí už jenom asi tak půl hodiny času. Jeanne jí sice nabídla, že jí – pokud tam tedy vůbec bude chtít jít – odveze do klubu autem, takže by mohla mít času ještě více, Lenka

se ale chtěla projít. Znovu se tedy usadila u okna směřujícího do zahrady. Květiny opojně voněly, pronikavě se ozýval křik cikád. „Mám, nemám...“ šeptala si Lenka polohlasem a zrak jí přitom klouzal od jednoho stromu k druhému, od červených květinových záhonů přes záhony bílé až k záhonům fialovým. Pak se její dosud nepřítomný pohled zaostřil na řadu jakýchsi růžových keřů. „Mám, nemám...“ začala Lenka znovu odpočítávat... Keřů bylo dvanáct. „Takže osud chce, abych tam šla,“ povzdychla si Lenka a začala se pro sebe usmívat.

Opusťme teď malý dům ukrytý v pestrobarevné a vonící zahradě, projdeme po pískem vysypané cestě ke kovové tepané brance, otevřeme ji a vyjdeme na ulici. V okamžiku, kdy vystoupíme ze stínu zahrady do plného slunečního svitu, oslní nás zář natolik, že musíme na chvíli zavřít oči. Zaposlouchejme se do zpěvavé provensálské francouzštiny chodců, pohlédněme k modrému nebi. Zde se již brzy odehraje další část našeho příběhu...

Když už se Lenka rozhodla, začala se chovat velmi racionálně. Z tašky vytáhla dlouhé plátěné kalhoty, ve kterých by jí nemělo být příliš horko ani teď, v brzkém odpoledni, v noci ale, až se bude ze zkoušky vracet domů, jako když je najde. Pomačkané bílé tričko nahradila červená košile s límečkem, dále si připravila pohodlné sandály, na postel položila bílou čepici se štítkem a tmavé sluneční brýle. Pokojík, který jí Marianne a Jeanne poskytly, byl sice malinký, současně ale měl všechny vymoženosti pravého pokoje pro hosty. Byla zde totiž i koupelna s toaletou, takže kdyby se Lenka náhodou rozhodla, že po celou dobu svého francouzského pobytu nechce

nikoho vidět, mohla by si nakoupit jídlo na celý týden a zůstat zde zavřená, aniž by jí cokoliv chybělo.

O tom naštěstí Lenka neuvažovala ani na okamžik. Byla mladá a mládí je netrpělivé, nesluší mu zůstat dlouho nešťastné na jednom místě. Navíc, kdyby se Lenka rozhodla pro kariéru poustevnice avignonské, musel by se celý náš příběh jmenovat jinak...

Teď Lence koupelna posloužila k rychlé sprše, kterou se chtěla osvěžit před cestou rozpáleným městem. Dopusťme se nyní té netaktnosti a následujme ji až do sprchy. Co si naše hrdinka myslí, co cítí, to již víme. Nyní je na čase se podívat i na to, jak vypadá.

Kdyby si Lenka měla stěžovat na jedinou věc ze svého zevnějšku, byla by to určitě její výška. Vždycky záviděla Patricii, své sestře, její sošnou postavu. Sama byla drobnější, sto padesát osm centimetrů, štíhlá a krásně stavěná. Se štíhlým pasem kontrastovala drobná a dokonale formovaná ňadra, hladké a pevné břicho přecházelo do houštiny zlatistých chloupků jejího klína. Dlouhé – alespoň vzhledem k její výšce – a štíhlé nohy tvořily dokonalý protějšek k bohaté hřívě zlatých vlasů, na které byla – alespoň pokud jde o zevnějšek – zase nejvíce hrdá. Plné rudé rty a zářivé modré oči již tvořily poslední tahy štětcem na mistrovském díle, jímž tato dívka byla.

Kdokoliv by teď měl stejnou příležitost jako my a mohl by se podívat za plentu sprchového koutu, viděl by, jak dívčiny dlouhé prsty mazlivě kloužou po hrotech ňader, smáčených pramínky horké vody, dotýkají se zlehka bradavek, sjíždějí po křivce prsů na břicho a pokračují až dolů... V očích měla dívka zasněný výraz. Protože víme, o kom snila, dokážeme si jistě domyslet, čím prsty si na svém těle představovala místo těch svých. Žel, její sen o Tomášovi měl zůstat nenaplněn...

Z mokrých vlasů si dívka vodu jenom vymáčkala a pak si je nechala rozpuštěné, aby v horkém odpoledním slunci uschly

samy. Stejně vlhká jí zůstala i kůže, takže tenká látka červené košile, pod níž nic neměla, se jí přilepila k tělu a odhalovala toho bezmála více, než skrývala. Pod nadry si Lenka nechala košili rozepnutou, takže se při každém pohybu odhalila světlá kůže jejího pevného břicha. Zálibně se na sebe podívala do zrcadla a pak opět zamířila ke svému již oblíbenému křeslu u okna s výhledem na zahradu. Tentokrát ne vzala do rukou v brokátu vázaný zápisníček, ale mnohem méně romanticky působící mobil. Navolila si zprávy a vyfukala text: **DOJELI JSME V PORADKU. BYDLENÍ JE SKVELE. VŠECHNO JE FAJN. AHOJ. L.** Pak chvíli hledala v seznamu a nakonec vzkaz odeslala Patricii, své sestře, která tou dobou měla být na něčem jako svatební cestě (ačkoliv si termín svatby se svým přítelem Pavlem ještě nedohodla) v Paříži. Pak se na sebe Lenka opět usmála do zrcadla a vyšla na chodbu.

Když procházela kolem Jeanneina pokoje, zahlédla mladou Francouzku, jak leží na posteli s obličejem zabořeným do polštáře. Kdyby se mezi dveřmi zdržela jenom o chvíli déle, viděla by, že se Jeanneina ramena chvějí potlačovaným pláčem. Lenka ale nesprávně usoudila, že Jeanne pouze tráví odpolední siestu. Zpoza dveří další místnosti slyšela klapot klávesnice počítače a tlumenou hudbu. Zaklepala a na výzvu vstoupila dovnitř. Marianne seděla před monitorem a cosi psala.

„Chtěla jsi něco?“ zeptala se s přátelským, ale jakoby nepřítomným úsměvem Lenky.

„Jenom se rozloučit,“ usmála se na ni dívka.

„Takže ses rozhodla jít na zkoušku,“ spíše konstatovala, než se zeptala Marianne.

„Mmmm,“ přikývla Lenka.

„Fajn,“ pokrčila rameny starší žena. „Klíče máš, až se vrátíš, tak si v kuchyni najdi něco k jídlu. Jestli bude doma Jeanne, to nevím, já ale asi budu přes noc pryč, takže se uvidíme až zítra. Potřebuješ ještě něco?“

„Ne,“ poděkovala Lenka, zamávala Marianne a vyšla na zahradu. Okamžitě ji obklopil jas zářivých barev a pronikavá vůně kvetoucích květin. „Sem si budu muset zajít,“ zamumlala si dívka sama pro sebe. Pak prošla po pískem vysypané cestě ke kovové tepané brance, otevřela ji a vyšla na ulici. V okamžiku, kdy vystoupila ze stínu zahrady do plného slunečního svitu, oslnila ji jeho zář natolik, že musela na chvíli zavřít oči. Zaposlouchala se do zpěvavé provensálské francouzštiny chodců, otevřela oči a pohlédla k modrému nebi...

...vtom do ní něco strašnou silou narazilo a srazilo ji to k zemi...

Kapitola druhá

„Tak, slečno, stalo se vám něco?“

„To víte, že stalo, do čerta!“ odpověděla nakvašeně Lenka. „Vrazil jste do mě, srazil jste mě k zemi a ještě jste na mě šlápl!“

„Já vím, promiňte,“ černovlasý mladík se zatvářil provinile, tedy alespoň pokud se to dalo rozpoznat. Lenka k němu vzhlížela vzhůru, proti slunci, značnou část tváře neznámého navíc kryly sluneční brýle. „Byl jsem zamyšlený,“ pokračoval mezitím neznámý, „a vůbec jsem si nevšiml, že vycházíte na ulici. Teď jsem měl hrozný strach, že se vám stalo něco vážného!“

Lenka se trochu zastyděla. To, že do ní mladý muž vrazil, bylo sice nepříjemné, rozhodně to ale nebyla žádná tragédie – neměla nic zlomeného a jak si zběžně zkontrolovala garderobu, zjistila, že žádnou újmu neutrpěla ani ta. Uvědomila si, že mladý muž se jí ptal už několikrát, jestli se jí něco nestalo, a protože mu až doposud neodpověděla, měl právo na to, být vyděšený.

„Vy mně promiňte,“ usmála se na muže, který si sundal brýle z nosu, takže se objevily jeho živé černé oči pod hustým obočím, jehož křivky se uprostřed téměř dotýkaly. „I já jsem byla zamyšlená, takže jsem nestihla hned správně odpovědět.“

„Správně?“ v mužově hlase zazněl údiv.

„Nejsem totiž odtud,“ usmála se Lenka a přijala nabízenou ruku, která jí pomohla vstát.

„A odkudpak jste přijela?“ pokračoval mladík v započatém rozhovoru.

„Jsem z Čech,“ odpověděla mu Lenka.

„Vy nejste Francouzka?“ zvolal mladý muž překvapeně. „Podle toho, jak mluvíte, bych to nikdy nepoznal!“

„To je od vás milé,“ usmála se Lenka a oprášila si kolena, „ale myslím, že trochu přeháníte.“

„Když tak jenom takhle maličko,“ zasmál se mladík a ukázal mezi palcem a ukazováčkem právě ruky mezeru velkou asi půl centimetru. „Nebo ještě méně!“

On snad se mnou flirtuje, pomyslela si Lenka v duchu a zakroutila hlavou nad románskou drzostí neznámého muže. Nejdříve mě skoro zchromí, a potom mě chce sbalit!

„Nedala byste si kávu nebo sklenku něčeho na osvěžení?“ snažil se mladík kout železo, o němž si myslel, že je rozpálené přímo do běla.

„Lituji,“ zpražila ho Lenka, „ale nemám čas.“

„Ani chvíli?“ nechtěl se dát mladík. „Ještě jsem nikdy neměl příležitost si popovídat s nikým z Čech.“

„Tak to si budete muset najít nějakou jinou!“ utřela ho Lenka.

„Jinou co?“ nechápal muž.

„Jinou příležitost a hlavně...“

„Hlavně co?“

„Jinou ženskou!“ odpověděla mu triumfálně Lenka. Se vznešeným výrazem se otočila a zamířila směrem, kterým se domnívala, že má jít, aby se dostala do klubu v ulici svaté Kateřiny, tedy Rue Sainte-Catherine. Gesto jí málem nevyšlo, protože poté, co ušla několik kroků, si uvědomila, že má jít přesně na opačnou stranu a musela se potupně vrátit. Mladík tam naštěstí už nestál, takže se Lenka pohaně vyhnula. Alespoň si to tedy myslela. Kdyby se totiž pozorně podívala na opačnou stranu ulice, možná by zahlédla stín pružné postavy skrývající se v průchodu domu...

Do klubovny v ulici Sainte-Catherine dorazila Lenka pár minut po čtvrté. Naštěstí nebyla posledním opozdilcem, takže si

mohla ušetřit Tomášovo kázání na téma dochvilnosti. Popravdě řečeno, Tomáš se tentokrát nepustil ani do těch, kteří přišli ještě dobrých dvacet minut po Lence. Jednak uznával, že zkouška amatérského divadla tak brzy odpoledne poté, co jeho členové strávili celou noc v autobuse, je nelidská, jednak byl plně zaujat půvaby Zdenky.

Lenka se v klubovně usadila v nejtemnějším koutku místnosti a snažila se nekoukat se směrem k zamilované dvojici. Bohužel, jak se jí zdálo, Tomáš se Zdenkou byli všude. Co chvíli zahlédla, jak on líbá ji nebo ona jeho, jak mu ruka sklouzne po jejích zádech až k oblinám zadečku pod modrou látkou těsných džinsů, či naopak jak její ruka stiskne jeho koleno. *To bude k nepřežití*, pomyslela si zoufale.

„Lenko, tak Lenko,“ uslyšela najednou Tomášův hlas, který ji vytrhl z jejího zamyšlení.

„Co bys chtěl,“ zeptala se co nejchladněji.

„Mohla bys, prosím, sledovat text a udělat si poznámky, kde budou mít herci chyby ve výslovnosti?“

„Když myslíš,“ pokrčila Lenka rameny a šla si sednout blíž k jevišti.

O Roméo, Roméo! Pourquoi es-tu Roméo?

Renie ton père, refuse ton nom;

Ou si tu ne le fais, sois mon amour juré

Et moi je ne serai plus une Capulet.

Na jevišti vzdychala – špatnou francouzštinou, jak pro sebe Lenka škodolibě konstatovala – dívka nahastrošená do bílých šatů, které jí vůbec neseděly. „Úplně špatně!“ vykřikla Lenka, postavila se a zopakovala verše, v nichž se Julie vyznává ze své lásky k Romeovi a děsí se toho, jak ona, Capuletová, může cítit lásku k Montekovi.

Dívka, hrající Julii, se pokusila po Lence inkriminované verše zopakovat, v naší hrdince ale měla příliš tvrdou a pohříchu i nepříliš objektivní kritičku.

Tomáš se na chvíli přestal věnovat Zdence a zaposlouchal se do Lenčinych připomínek. „Už toho nech, Lenko,“ přerušil ji najednou. „Asi budeš mít pravdu, ale nemá to žádný smysl. Pavla to prostě lépe říct nedokáže. Francouzi sice uslyší, že to není správně, asi to opravdu slyšíš i ty, my ostatní ale ne!“

„Jak ale s tím potom chcete vystupovat před francouzským publikem?“ nechtěla se dát Lenka.

„Nebyla jsi to náhodou zrovna ty, kdo tvrdil, že to vůbec nebude vadit, když budeme mít občas chyby ve výslovnosti, a že na avignonském festivalu se oceňuje spíše snaha a nápad než dokonalost zpracování?“

„Ano, ale...“

„O co ti vlastně jde?“ zeptal se Tomáš tiše. V očích se mu objevil výraz zklamání. „Pauza!“ vykřikl náhle hlasitě.

„Zaplaťpánbůh!“ vydechla dívka představující Julii a přátelsky se usmála na Tomáše a podstatně méně přátelsky loupala očima po Lence. Potom houpavým krokem zamířila ke skupince svých kamarádů, kteří už na ni mávali otevřenou lahví limonády.

„O co ti vlastně jde?“ znovu se zeptal Tomáš Lenky a přistoupil až těsně k ní. „Chceš to všem zkazit? Pavla je sice splachovací, když do ní budeš ale ještě chvíli takhle rýpat, tak s tím sekne. A co budeme dělat potom?“

„Třeba to vezmu místo ní,“ navrhla Lenka nesměle.

„Odtud tedy vítr vane,“ usmál se Tomáš mrazivě. „Už v Liberci jsem ti přece říkal, že to hrát nebudeš...“

„A proč?“ Lenka cítila, jak ji pod víčky začínají pálit slzy.

„Protože to neumíš!“ tvrdě jí odpověděl Tomáš.

„Tak si mě vyzkoušej! Umím celý text, a nejenom Julie! Otevři to, kde budeš chtít!“ nutila Lenka Pavlovi scénář. Věděla, že text opravdu umí. Kromě toho, že roli Julie milovala, obdivovala i francouzské překlady nesmrtelných her velkého Alžbětince. Byla to ona, kdo prosazoval nastudování právě

jeho slavných veronských milenců ve francouzštině, byla to ona, komu se podařilo na internetu najít celý text. Byla to ona, kdo ten text, pravda za pomoci Patricie a profesora francouzštiny, zkrátil!

„Já vím, že to umíš nazpaměť,“ pokrčil Tomáš rameny, „ale to nestačí.“ Aniž by to věděl, použil prakticky stejná slova, jaká v podobné situaci před pár hodinami pronesla Jeanne.

„Pavla je prostě lepší herečka než ty,“ pokračoval tvrdým hlasem po chvíli. „Ty to sice všechno pěkně odříkáš, ale je to... takové studené,“ snažil se najít správná slova.

Lenka cítila, jak jí roste v krku knedlík. Bylo to tak nespravedlivé! Udělala všechno pro to, aby mohla roli Julie hrát, a také všechno pro to, aby si jí Tomáš všiml! A jak to všechno skončilo? *Její* Tomáš si přivede jinou dívku a *jí* samotné řekne, že milovanou roli nikdy nedostane!

V podobném duchu pokračovala zkouška i dále. Lenka se čertila kvůli každé maličkosti, vyčítala hercům výslovnost, utrhovala se na Tomáše a odmítala všechny jeho nabídky k smíru. Nešťastný chlapec vůbec netušil, co Lence přeletělo přes nos. Věděl sice, jak moc miluje roli Julie, současně ale měl pocit, že si je rezerv svého herectví sama dobře vědoma. Před nějakou dobou ji pozval do kavárny, aby si tam s ní promluvil o budoucnosti, a zdálo se, že se všemi jeho názory souhlasí. Ochotně přiznala, že jako herečka se musí ještě moc a moc učit, souhlasila i s tím, že Pavla na jevišti působí mnohem lépe než ona sama. Tomáš měl z jejich tehdejšího posezení dobrý pocit a považoval Lenku za dobrou kamarádku. Teď se mu ale zdálo, jako by se jejich přátelství měnilo v dým.

„Poslouchej, Lenko,“ pokusil se podat dívce další olivovou ratolest při druhé přestávce, kterou souboru nařídil. „Už jsem ti říkal, že se na podzim chceme se Zdenkou brát,“ zabloudil pohledem k černovlásce a láskyplně se na ni usmál. Úplně mu přitom unikl Lenčin záštiplný výraz.

„Mmmm,“ nezúčastněně zabručela Lenka ve snaze zakrýt své skutečné pocity.

„Tak jsem přemýšlel, jestli bys nám nechtěla jít za svědka...“ usmál se Tomáš a obrátil se ke skupince herců, kteří se dožadovali jeho pozornosti. „Rozmysli si to, a pak mně dej vědět,“ zamával Lence a zamířil na druhý konec místnosti.

V dívce by se krve nedořezal. Přijít o sen bylo samo o sobě dost bolestivé, teď měla ale pocit, jako by jí kdosi do ran surově vtíral sůl. A tím někým, kdo ji tak ubližoval, byl člověk, od něhož by to čekala nejméně. Cítila, jak jí vhrkly do očí slzy. Obrisy postav i tváře jejích přátel se rozmazaly. Popotahujíc se Lenka postavila a tichounce došla ke dveřím klubovny. Jejího odchodu si nikdo nevšiml...

Když po pár minutách Tomáš ukončil přestávku, marně se sháněl po své „asistentce“, za níž si navykl Lenku považovat. Zakroutil nechápavě hlavou – *byla celé odpoledne nějaká divná*, pomyslel si a strčil scénář do rukou Zdence. Sice uměla francouzsky mnohem hůř než Lenka, ale aspoň se s nikým nehádala. A kdykoliv se na ni podíval, tak se mile usmála...

Lenka ani nevěděla, kudy se jí podařilo prosmýknout se podél Papežského paláce na Place d'Horloge, kde ze všech koutů zněla kolovrátková hudba, poskakovali tu kejklíři, kousek dál viděla žonglery, dvojici přehrávající si nahlas jakýsi dialog z jí neznámé divadelní hry. Mezi tím vším se proplétaly do sebe zavěšené dvojice, děti poskakovaly okolo kolotoče, z restaurací a kavárniček voněly večere.

Za normálních okolností by Lenka byla tímto koloritem nadšená, teď byl pro ni pohled na bavící se lidi dvojnásob drásavý. Pokračovala proto dál ulicemi, uličkami, přes náměstí i obyčejné plácky, až došla na velké parkoviště u Rhône, kde její avignonský pobyt před několika málo hodinami začal.

Posadila se na obrubník, rukama si objala kolena, sklonila hlavu a konečně – po tolika hodinách přemáhání – se srdce-ryvně rozplakala.

„Stalo se vám něco, slečno?“ ozval se najednou známý hlas, kladoucí ji opět stejnou otázku.

Tmavý mladík, týž, s nimž se srazila, když vycházela z Marianneina domu, se pohodlně usadil vedle ní na obrubník.

„To je ale náhoda, že jsme se zase takhle setkali,“ zazubil se a přátelsky ji poplácal po rameni.

„B – běž – běžte pryč!“ vyrazila ze sebe skrz křečovitě záchvaty pláče Lenka. „B – běž – běžte pryč! Chci být sama!“

„A nechcete radši kapesník?“ zajímal se nevzrušeně mladík. „Protože jestli jo, tak nemůžu sloužit. Já totiž žádný nemám,“ zasmál se. „Zato vás můžu pozvat na sklenku vína.“

„P – proč mě chcete někam zvat?“ vzlykavě se zeptala Lenka.

Mladík se zatvářil přemítavě, a potom jakoby zadumaně odpověděl: „Mám totiž pocit,“ zamračil se, „že jsem dneska ještě žádnou uplakanou slečnu z Čech na víno nepozval. A pokud bych to neudělal, asi by se mně špatně usínalo.“

„F – fakt nemáte ten kapesník?“ popotáhla Lenka.

„To víte, že mám,“ uklidnil ji mladík a sáhl do kapsy pro balíček papírových kapesníků.

Lenka se s hlasitým troubením vysmrkala, druhým kapesníkem si otřela oči. „Já musím vypadat,“ povzdechla si.

„Skvěle,“ doplnil ji mladý muž. „Jestli to totiž nevíte, tak ještě více než na uplakané slečny z Čech si potrpím na uplakané slečny z Čech, které mají oči červené jako králík a kolem nich rozmazané oční stíny, takže vypadají jako indián na válečné stezce.“

Řekl to tak vážným tónem, že se Lenka musela zasmát. „Kolik ubrečených českých holek s očima jako králík na válečné stezce jste už pozval na víno?“

„Když tak o tom přemýšlím,“ zasmušil se muž, „tak žád-
nou. Všechno se má ale jednou zkusit, takže byste mě neměla
připravovat o možnost této životní zkušenosti.“

„Takový králik na válečné stezce ale může být hrozně ne-
bezpečný,“ varovala ho již skrze slzy se usmívající Lenka.

„To vím,“ odpověděl jí neznámý, „protože jsem statečný
muž a šlechtic a k tomu nejlepší šermíř Francie, žádného ne-
bezpečí se nezaleknu. Navíc,“ pokračoval již podstatně prak-
tičtěji, „vás zvu do kavárny, kde mají na dámských toaletách
- údajně - dostatečně velká a dobře osvětlená zrcadla, takže
se tam budete moci dát do pořádku.“

„Dobrá,“ navázala Lenka na jeho předchozí projev. „Když
mě zve statečný muž a šlechtic a k tomu nejlepší šermíř celé
Francie, nemohu přece odmítnout. A to i přesto, že jsme do-
posud nebyli představeni.“

„Máte pravdu,“ zamyslel se mladík. „Jak to nyní udělat,
když zde není nikdo, kdo by nás představil a nedosti na tom,
nemám s sebou ani své vizitky. Zřejmě to budeme muset udělat
jinak...“ Pružně se vztyčil a podal Lence ruku. Dívka se s jeho
pomocí - již podruhé tohoto dne - postavila. Když stála proti
němu, uvědomila si, že mladý muž je jenom o něco málo vyšší
než ona sama, ve srovnání... například s Tomášem tedy úplně
prcek. Ale přitažlivý prcek. A zřejmě i hodně sebejistý prcek.
Aspoň to dokázalo to, co právě udělal. Chytil totiž Lenku
za ruku, prudce jí s ní zapumpoval a řekl: „Tak ahoj, já jsem
Marcel!“ Pak se naklonil a políbil jí na ústa!

Kontrast mezi jeho předchozím chováním a náhlou prud-
kostí Lence vyrazil dech. V okamžiku, kdy se jejích rtů dotkly
Marcelovy, měla pocit, jako by mezi nimi přeskočila jiskra.

„Já... já jsem Lenka,“ řekla tiše a nesměle se usmála.

„Výborně, Lenko, můžeme jít,“ usmál se na ni mladý muž
a dvorně jí nabídl rámě.

Marcel se ukázal být neuvěřitelně příjemný společník. Zavedl Lenku do jakéhosi malého, rodinného podniku, kde hosté seděli na proutěných křesílcích u kulatých skleněných stolků přímo na chodníku. Nad hlavami se jim vznášely modrobíle pruhované markýzy, teď když již zapadlo slunce pravda zbytečné, leč stále vyvolávající jakousi domáckou atmosféru.

Zdálo se, že Marcel je zde stálým hostem, protože když se usadil u stolu, z několika stran mu zamávalo pár lidí.

„Ty jsi místní, vid’?“ spíše konstatovala, než se ptala Lenka.

„Ne,“ překvapila ji Marcelova odpověď. Když mladík viděl její překvapený výraz, dal se do vysvětlování: „Už jsem tady čtrnáct dní a bydlím kousek vedle, u kamaráda. Takže jsem sem párkrát zašel a trochu se seznamoval...“

„A co tu vlastně děláš?“ zajímalo Lenku.

„Nic,“ zasmál se mladík a ve snědém obličejí se mu bíle zaleskly rovné a pevné zuby. V tom přítomí, s blyškajícím se očima a s neproniknutelným úsměvem vypadal Marcel tajemně, a jak si Lenka pro sebe v duchu připouštěla, i trochu nebezpečně. Bylo to ale nebezpečí, které ji přitahovalo jako plamen svíce nočního motýla.

„Nic,“ zopakoval mladík. „Prostě mám prázdniny!“

„Takže studuješ?“ zajímalo dívku.

Marcel zamával rukou, takže to mohlo znamenat souhlas stejně tak dobře jako odmítnutí a pokrčil rameny. „Tak různě,“ odpověděl poněkud nelogicky. „Vždyť to znáš.“

„Jasně,“ slyšela Lenka samu sebe, jak se zahihňáním odpovídá. *Proč s ním souhlasím?* zeptala se v duchu překvapeně. *Vždyť mně vlastně nic neřekl!*

„A co tu děláš ty?“ zajímalo Marcela, který si uvědomoval, že pokud nepřevezme iniciativu, bude se ho Lenka vyptávat dále. A to mu bylo v danou chvíli trochu proti srsti.

„Já jsem sem přijel...“ začala Lenka a pak se najednou zarazila. V očích ji zablýskl jakýsi podivný plamínek, když tro-

chu nafoukaně prohlásila: „Jsem herečka, divadelní, filmová, znáš to!“

„Jasně!“ přikývl Marcel a k Lenčinu překvapení klidně pokračoval dále: „Já jsem totiž taky herec.“

Takže kolega, pomyslela si v duchu Lenka. Snad nepřijde na to, že mé herecké zkušenosti nejsou o moc větší než „paní nesu vám psaní“ v jedné jediné inscenaci amatérského divadélka, která zahynula na úbytě po třech reprízách! Nahlas ale řekla něco úplně jiného: „To je ale náhoda,“ zasmála se. „Hraješ v nějakém místním divadle, nebo ses sem přijel podívat na ‚konkurenci‘?“

„Na jakou konkurenci?“ nechápal Marcel.

„Přece na festivalu!“ nechápala teď pro změnu Lenka. *Jak může herec, který je v Avignonu zrovna v době divadelního festivalu, nevědět, o jaké „konkurenci“ je řeč?*

„Jo tak,“ mávl rukou Marcel, „to jsou ale přece jenom nějakí amatéři, ne? To pro mě přece není žádná konkurence!“

„Mmmm,“ neurčitě přisvědčila Lenka a začala studovat vzorek ubrusu.

„Počkej,“ chytil ji najednou Marcel za ruku. „Jestli tady jsi taky s nějakým amatérským divadlem, tak se omlouvám, já to tak nemyslel. Jasně, že i *amatéři* můžou udělat skvělé věci!“

Lenka opět slyšela samu sebe překvapivě odpovídat: „Myslíš si, že jsem nějaká obyčejná amatérka! To je hloupost! Já se herectvím živím.“

Tentokrát Marcel jenom přikývl a pokrčil rameny. Chvilku si pohrával se skleničkou a pak se vrátil k původní otázce: „Takže co vlastně děláš v Avignonu?“

„Mám teď,“ Lenka se zamyslela a pak pokračovala nadšena spásným nápadem, který jí bleskl hlavou, „divadelní prázdniny! A protože mám v Avignonu kamarádku,“ vzpomněla si na Jeanne, „rozhodla jsem se strávit část léta tady. A když už tu jsem, tak jsem se chtěla podívat na festival.“

„Úplně jako já!“ překvapeně zvolal Marcel, aniž by si uvědomil, že ještě před chvílí se tvářil, že o žádném festivalu neví.

„Copak, taky tu máš kamarádku?“ zeptala se Lenka, kte-
rou u srdce píchl nepochopitelný osten žárlivosti, takže jí také
utekl zjevný rozpor v Marcelových tvrzeních.

„Tak v tom je mezi námi fakt trochu rozdíl,“ pokýval mladík
vážně hlavou. „Já tu totiž na rozdíl od tebe mám kamaráda!“

Oba mladí lidé se na chvíli odmlčeli a usrkli trochu vína.
Marcel se náhle naklonil nad stůl, chytil Lenku za ruku a po-
díval se jí do očí. „Teď, když už se známe,“ začal vemlouvavým
tónem, „bys mně mohla říct, proč jsi tak plakala?“

„To byla jenom taková hloupost,“ začala rozpačitě Lenka.
„To by tě nezajímalo!“

„Mně zajímá všechno, co se tě nějak týká,“ odpověděl jí
Marcel snadno předpověditelnou sentencí.

„Ale, a pročpak?“ zajímalo Lenku.

„Prostě mám takové ochranné pudové pudy, když vidím krás-
ky v nesnázích.“

„Zejména když jsou z Čech, mají oči červené jako králík
a kolem nich rozmazané oční stíny, takže vypadají jako indián
na válečné stezce,“ vzpomněla si Lenka a zasmála se.

„Ty zejména,“ přikývl vážně Marcel a konečky prstů jí po-
hladil hřbet ruky.

„A setkáváš se častěji s kráskami v nesnázích, nebo s ubřeče-
nými králíky z Čech, kteří jsou na válečné stezce,“ zaflirtovala
Lenka a nechala jeho dlaň ležet na své ruce.

„To bych o tom musel popřemýšlet,“ zatvářil se naoko vážně
Marcel. Pustil Lenčinu ruku a začal počítat na prstech: „Tak to
byla tamta... potom, ale ne, spíše... vlastně...“ vypadal při této
scéně tak mile, že se Lenka musela rozesmát, čímž Marcel
evidentně dosáhl toho, o co mu šlo. „Není přece podstatné,
kolik bylo těch nebo těch,“ usmál se. „Rozhodně ale vím, že jsi
první uplakaná kráska v nesnázích, která má oči jako králík na
válečné stezce. A která je navíc kolegyně v profesi!“ dodal ještě.

„To aby sis to večer zapsal do deníčku,“ popíchla ho Lenka.

„Asi mně nic jiného nezbude,“ zasmál se Marcel.

Lenka i Marcel se zase na chvíli odmlčeli, poté ale mladík navázal tam, kde byl přerušen. „Vážně, co se ti stalo?“ zeptal se. „Tedy jestli se ti chce mně to říkat...“

„Proč ne,“ pokrčila rameny Lenka, která měla strach, že když bude dělat moc velké okolky, ztratí o ni přitažlivý muž zájem. „Prostě jsem měla slíbeno, že budu hrát jednu roli, ale režisér si dovedl svou... přítelkyni, které dal tu roli místo mě!“

Jak vidíme, upravila si Lenka skutečnost pořádně ke svému obrazu. Kupodivu se za to vůbec nestyděla. Marcel její vysvětlení přijal s chápavým pokynutím hlavy a zřejmě mu vůbec nevadilo, že ještě před malou chvílí se jeho spolustolovnice tvářila, jako že nemá s amatérským divadelním festivalem nic společného a v Avignonu že je úplnou náhodou, zatímco teď se od ní dozvídal, že sem přijela se souborem a měla zde hrát.

„A jaká to měla být role?“ zeptal se se zájmem.

„Julie,“ zašeptala Lenka a zapýřila se přítom.

„Která Julie?“ překvapil ji Marcel.

„No přece *Julie!*“ zdůraznila Lenka jméno své oblíbené hrdinky.

„Jo, tamta Julie,“ přikývl Marcel. „Už si vzpomínám, jenom mě přece trochu trkni...“

„To si snad děláš legraci! A ze Shakespeara si žádný herec dělat legraci nemůže!“

„Jasně, ze Shakespeareovy Julie si nikdo dělat legraci nemůže,“ přikývl Marcel. „Já jenom chtěl, aby ses trochu rozveselila... Tak pardon.“

„Pokud jsi mně chtěl rozveselit, tak se ti to docela povedlo,“ zasmála se Lenka. „Stejně je to ale absurdní představa – divadelní herec, který by nevěděl, kdo je to Shakespeareova Julie.“

„Jasně,“ zasmál se Marcel. „To je, jako by někdo nevěděl, kdo to je... třeba Zinedine Zidane!“

„Kdo prosím?“ nechápala Lenka.

„Ty mně chceš říci, že nevíš, kdo to je Zinedine Zidane?!“ nemohl uvěřit Marcel. „Přece nejlepší fotbalista světa!“ A se

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading

.